

רק לקיבה חזקה

והבבלונגי — שבשפה פשוטה הוא חרא — הוא המרכיב העיקרי של בני ארץ הבבלונגי. הוא מהווה את ציר חייהם, ושאיפתם היא לייצר בבבלונגי רב ככל האפשר. וכמו בסירתו של בונואל, הצורך לצרוך מזון הוא ביטוי של חרפה. הדבר נעשה בחדרייחדרים, ועצם הזכרת ה"מושג" "אוכל" הוא בלתימוסרי.

פיחות קוסמי. האבלונגי, מונגם ה"יחיד של בני המקום, מכיל את כל הדרוש לתזונתו של האדם, בלי קישוטים מיותרים ובלי טעמים שונים, שלא לעורר תיאבון מיותר ולגרום לצריכה מופרזת של ה"אבלונגי. את האבלונגי מכינים מבבלונגי גם מפני בארצם כל חומרי אורגני אחר, וגם מכיוון שלבבלונגי תכונת"החיים, כושר הגידול והרבייה, ויכולת"ההתחדשות. מסביר דויד שחם: "זוהי חברה של מעגל סגור, המנסה לחיות לנצח תוך שימור החומר. לפי עקרונותיהם, אם ה"חברה תאכל יותר היא תכלה מהר יותר. בדיוק כמו שאצלנו הולכת האנרגיה ו"

שני מו"לים דחו את הספר. הוצאה שלישית שאליה הוגש לעיון, רשפים, הסכימה להוציאו. על גב הספר מצוייה אזהרה: "שלא תהיה לך טעות — זה לא ספר לילדים, כי"אם למבוגרים שיש להם כוח לחשוב וגם קיבה חזקה."

כשפירסם ג'ונתן סוויפט את מסעות גוליבר, לפני 250 שנה, היווה הספר סאטירה חברתית על המצב המדיני וה"חברתי, ששרר באותם ימים ברחבי אנגליה. ממשיתו, דויד שחם אינו מתיימר לשייך את הספר לסאטירה חברתית דויד קא. הוא שולח את למואל גוליבר, גיי ברוו של סוויפט, למסע נוסף, הפעם המסע הוא לארץ הבבלונגי, ארץ הנמצאת מעבר לנקודת קוטב הומן.

ארץ בני אוכל. מהרגע שחודר גוליבר בר לתחומי ארץ הבבלונגי, הוא זוכה בר"חוויות משונות. האנשים מדברים בשפה שאינה מובנת לו. לחנויות, הפזורות לאי"רך העיר, אין חלונות"ראווה שיציגו את מרכולתן. שלטי הפרסום מכוסים בנוסחות מאתמטיות.

בייאושו הרב מחפש גוליבר אחר מקום אכילה: מיסעדה, בית"קפה או אפ"ל ו"ד. נון. כאן הוא נוחל אכזבה. ל"ו רק שאין הוא מוצא שום מקום המגיש דבר"מאכל, אף אין הוא מצליח לגלות מקום שגודף ממנו ריח של מאכל כלשהו.

כשהוא נכנס לאולם מהודר, שעל ריצ"פחו מרבד ענק ועל קירותיו פיתוחים מוזהבים, הוא נדהם לגלות שכל האולם מכוסה בעשרות, ואולי מאות, אסלות, עשויות חרסינה צבעונית ומגולפות מע"

סופר שחם לאכול בחשאי

בני בבבלונגי בעיסוק חברתי לחרבן בפומבי

פוחתת, אצלם מצוי חוק הפחיתה הקוטר חית של הבבלונגי — כמות הבבלונגי פוחתת והולכת בהתמדה, ובסופו של דבר היא עשויה להגיע לנקודת האפס המוח"לט, שלאחריה לא ייתכנו עוד חיים. בעזרת גוליבר, הנקלע לארצם, הם מנסים להינצל מן הצפוי להם."

חובכה היא לישון. עם הזמן החולף לאחור ולרעת תושבי המקום, למד ה"אורח שכל אורח"חיהם של בני הבבלונגי מזור ושונה מזה של הארץ שממנה הוא בא. אנגליה, העבודה היא זכות — לא חובה. המוות בא על האדם רק לאחר שהוא ממצה את כל תפקידיו וייעודו, ואין הוא מביא יותר תועלת לחברה. מיספרים מחליפים את שמות האנשים, ויש שינת"חובה, שבה נמים כולם את שנתם בבת"אחת ובמועד קצוב, ואף קמים משנתם בבת"אחת.

כעבור חמש שנים של עבודה על כתב"היד, גילה שחם כי יש בארץ כמה אנשים השייכים לאגודת אהבי סוויפט, וביניהם המאירים קרמן/קרמן, שצויהם המעט"רים את הספר מוסיפים גוון לעלילה, ממש כמו איוריו של גראנוויל לסיפרו של סוויפט, מסעות גוליבר.

הלשון האירונית, שבה השתמש סוויפט לפני 250 שנה, שלטת גם בסיפרו של שחם. בין השאר מלגלג סוויפט על יומני"המסעות, שהיו פופולאריים בתקופתו ונטו לדייק בתיאורי"המסעות תוך שימוש מרד"בה בקווי"אורח ובקווי"רוחב. שחם, לעו"מתו, מלגלג על העיתונות, המנסה לתאר דברים בצורה מדוייקת, ויחד עם זאת משתדלת להיות משעשעת ככל האפשר. גם כשהלק מרעיונות הספר בא לו תוך כדי העבודה, ידע דויד שחם את מטרתו הסופית.

"זוהי סאטירה על המינהגים הבסיסיים שלנו, בסך"הכל רציתי להוכיח שאפשר לבנות חברה שערכיה מהופכים משלנו, ועדיין היא ממשכה להיות אותה חברה. בעייתם היסודית היא בדיוק כמו שלנו — ההליכה לקראת הסוף, המוות המשותף לכלם."

שה"אמן, כאילו עיקר מעשיהם של בני ארץ הבבלונגי מצטמצם בעשיית צרכים, ואומנם, כך.

לחרבן במקום לאכול. בסרטו ה"אחרון, רוז החופש, תיאר לואיס בונואל אפיוודה יוצאת"דופן, על הבד נראה סלון מהודר של מישפחה המחכה לאורחים. כשמגיעים האורחים, משלשלים הכל את בגדיהם התחתונים ויושבים בצוותא בחדר"האורחים לעשות צרכיהם על ה"אסלות, הפזורות ככיסאות סביב השולחן המהודר. תוך כדי ישיבתם הם מנהלים ביניהם שיחה, ומתדיינים על דא ועל"הא. לפתע קם אחד האורחים ופורש ל"חדרון ושם, לאחר שהוא נועל את הדלת היטב מאחוריו, אנו חוזים בו כשהוא חוטף בבולמוס של רעב חתיכת"לחם, אבסורדי? חסר"היגיון? לארדווקא. לפ"חות לא בעיניו של דויד שחם, המנסה לבסס תיאורי"חיים שכזאת בסיפרו ה"חדש.

שחם: "הרעיון שלי ביסודו בא לשאול אם כל סדר"החיים שלנו הוא הסדר ה"אפשרי היחיד. האם אין אותם היגיון וסבירות בחיים הפוכים לחלוטין? אצלנו מתבטאת מסיבה בישיבה סביב שולחן, בסביאה ובולילה. בארץ הבבלונגי, ב"מישתאות חירבון משותפות. מודד ה"ערך שלהם זה יחידה של בבבלונגי, לעומת הוזה אצלנו."

• מסעי גוליבר לארץ הבבלונגי מאת דויד שחם, הוצאת רשפים, 173 עמודים.

לגילוח דיכיים קשים קח את הקצף המיוחד של williams BARBE DIFFICILE

הסוכן בישראל, בלמו בע"מ, המפיצים: חב' נורית בע"מ.